Ч. 83. Пятниця 30 (17) цьвітня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — Новий султан Мегмед V.

В дальшім ході передвчерашного засїданя палати послів, котрого початок подали ми в телеґрамах, відповідали міністри на інтерпеляциї, а відтак перервав президент засїдане, щоби бесїдники могли записати ся до розправи над наглим внесенем дра Евг. Левицкого о подїл міністерства Галичини на дві части.

По перерві забрав слово п. міністер-президент бар. Бінерт. Серед бурі оплесків зазначив, що босаньска справа покінчена, мир обезпечено завдяки мудрости і миролюбивости Цісаря та сталости і послїдовности міністра заграничних справ. Наша політика прямої дороги і права опирала ся на нашій военній стопі і австро-німецкім союзї, котрий показав ся певною порукою мира. Можемо отже спокійно глядїти на дальший розвиток балканьских справ, хоч Туреччина є знов видівнею поважних подій, котрі однак не дають приводу до вмішуваня. З балканьскими державами бажаємо жити в мирі і згоді і тому маємо надію мимо трудностий, що поведе ся заключити торговий договор з Сербією. З вдоволенєм треба згадати про заключенє договору з Румунією.

Послїдні події стають певним доказом, що видатки на удержанє войска суть продуктивні, а противойскове доктринерство розбило ся о дійстність, бо зєдинені войска середної Европи суть порукою мира. Обі держави монархії станули по стороні Корони в рішучій хвилї, а партийні спори уступили перед патриотизмом.

Дальше вказав п. президент міністрів на потребу полагоди предложеня про анексию Босни, буджету і реформи реґуляміну та на конечність розвязки язикового питаня. Порозумінє в тій справі між представниками Дальматиї стає певним доказом, що нема основи до зневіри що до полагодженя язикового питаня. Длятого правительство виступило з предложенем що до Чех. Дальше зазначив бар. Бінерт потребу полагодженя суспільного полагодженя банкового питаня. На останку заявив, що послїдні події виявили, що наша монархія є конечностию Европи, що потреба її для европейскої рівноваги. Почуте державности і самостійности монархії скріпило ся, монархія живе! (оплески).

Др. Евг. Левицкий мотивує своє внесенє і домагає ся знесеня міністерства для Галичини, котре не має анї конституцийної анї правної основи а стало лише польским опікуньством над центральним правительством. Колиж не можливе було би знесенє, то бесїдник домагає ся побіч польского представника для Галичини, також руского, щоби міг виступати в рішаючім місци в обороні Русинів.

Бар. Бінерт вказує на те, що право Корони що до іменованя міністрів єсть необмежене. Міністерство для Галичини утворено в цїли оборони краєвих інтересів і оно було подумане яко представництво краю і обох народностий. Міністер має дбати про інтереси обох народів. Правительство признає культурну і народногосподарску вдатність руского народу і не упереджує ся до него та відносить ся прихильно з переконанєм, що згідне порозумінє обох народів в краю найбільше причинить ся до обезпеченя інтересів Русинів і для того невідповідно було би зносити традицийну інституцию для Галичини. Правительство заявляє ся отже против внесеня др. Левицкого.

Пос. Гломбіньский іменем польского кола виступив против наглости внесеня др. Е. Левицкого і против мерітум внесеня.

Послїдний промовляв др. Е. Олесницкий, почім перервано засїдане.

Про події в Туреччинї доносять дальше: Звертає увагу обставина, що султан Мегмед в

Таємний дім.

Із шведского — Шолякдра.

В 40-вих лїтах був я для моїх артистичних студий в Римі, де, як то часто лучає ся, зібрала ся громадка артистів з усіх кінців сьвіта. Спільна цїль — вибрати собі між більше або менше погано пахучими моделями артистичного міста ідеал для сьвятих образів, ангелів, мадон, бандитів або таночниць — злучила нас всїх в один нарід. Одного молодого маляра, якого я частїйше стрічав в Кампаниї[1]), полюбив я найбільше з поміж цїлої громади артистів; він був також Швед і називав ся Тальке Том. Веселий і безжурний як дитина, жив по найбільше сам один вдоволений собою. Цїлий день сьпівав або свистав веселі пісні і малював при тім найсьмішнїйші уличні сцени. У вільнім часї заходив до найдальших дїльниць міста і часто робив там відкритя, які доводили єго до найбільшого одушевленя. Ми стрічали ся майже правильно вечером о 8 годині в одній каварни і там оповідав він менї звичайно з гумором о своїх пригодах. Одного вечера він сильно запізнив ся, видавав ся дуже утомлений і відповідав дивно розсїяно на всї мої питаня. З ріжних натяків здогадав ся я, що він відкрив якийсь новий дивогляд; він нагло встав і попращав ся словами: „Я зараз знов прийду“.

Але не прийшов нї сего нї слїдуючого вечера. Я пійшов до знакомого менї єго мешканя і там почув від господинї, що він день перед тим випровадив ся, не полишивши своєї нової адреси.

По довгих, пильних, даремних звідуванях дізнав ся я вкінци таке:

В часї своїх прогульок відкрив Том один дім, котрого архітектонїчна краса тим більше єго зацїкавила, що дім той стояв в дуже віддаленій і дуже бідній части міста. Положені напротив доми мали все замкнені вікна і як здавало ся, були незамешкалі. Коли Том опер ся о двері хорошого дому, аби лїпше приглянути ся напротив положеній пустій каменици, двері подали ся і він увійшов з цїкавости, вийшов на перший поверх і звідтам міг добре видїти, що дїяло ся в напротив положених вікнах.

За старими, малими, брудними шибами видко було дорогоцїнні шовкові заслони, а ошклений ґанок був пречудно прикрашений цьвітами і статуями. Він вибіг на другий поверх і міг звідтам всьо дуже добре розпізнати.

На другім поверсї висїла карточка з написом: „Тут єсть до винайму ателїє“. Нараз появила ся на другій стороні на ґанку струнка жіноча стать, що немов би глядаючи чогось, дивила ся на вікно закриваюче Тома.

Вікно то мало темні шиби і було саме ярко осьвітлене сонцем, так, що Тома ледве чи можна було добачити.

Наглим рухом отворив вікно і побачив звернені на себе очи молодої женщини так уперто, що аж подав ся назад мов громом ражений. Єго гадка й воля були мов загіпнотизовані.

Але й явище було також дуже дивне. Лице прозрачне мов вік; буйне, синьо-чорне волосє, перевязане легко ясножовтою шовковою стяжкою, опадало довгими филями по білій шиї і нагих раменах, темна сукня окружала принадну струнку стать. На диво мала она ще на собі шкіряну запаску, що додавало явищу ще незвичайнїйшого виду.

Він був мов приголомшений під впливом тих очий, чув майже їх приковуючу силу в своїх нервах і так стояли обоє якийсь час непорушно напротив собе, доки не наблизив ся вечірний сумерк і над вічним містом залунали дзвони. Тодї дївчина поволи відвернула ся, перейшла ґанок і зникла за одними дверми, що перед нею отвирали ся, повтаряючи з сумовитим зітханєм слова ' Addio, addio. Немов би з тяжкого сну пробуджений, відтхнув Там свобіднїйше.

За ним роздав ся голос:

— Ах, сінїор, хочете наймити ателїє?

Старий, маленький чоловічок з дуже великою головою стояв коло него, поклонив ся низько, показав на одні двері і сказав: La contessa di Monti саме тепер є дома; можна з нею поговорити.

Він велїв себе сейчас завести і стрітив дуже милу старушку, по котрій можна було пізнати, що лише тверді удари судьби приневолили її мешкати в тій далекій бідній дїль-

[1]) Так називає ся околиця Риму.

часї присяги був в цивільнім одязї. Відповідає то єго дотеперішним звичаям. З причини вступленя на престол нового султана було вчера урядове сьвято, всї уряди були замкнені, а вечером відбула ся ілюмінация. Помимо стану облоги вільно було населеню полишити ся на улицях о дві години довше т. є до 10 вечером. Вступлене султана на престол подано телеґрафічно до відомости всім дипльоматичним місиям заграничним. Від вчера надходять численні депеші з желанями до султана, парляменту, армії і Порти. Як кажуть, новий султан полишив парляментови вибір першого свого секретаря і першого шамбеляна.

Турецка праса висказує ся з великим вдоволенем о зложеню з престола султана Абдул Гаміда і витає нового султана, називаючи єго першим конституцийним султаном. Також цїла дипльоматия заявляє, що зложене з престола Абдул Гаміда може мати лише добрі наслїдки. Одним з услівій, на яке новий султан мусїв згодити ся, було жадане перевезеня Абдул Гаміда до Солуня.

Турецкий кабінет подав ся до димісиї, однако султан зажадав, аби міністри поки що полишили ся ще в урядї. Поручене утвореня нового кабінету одержав вел. везир Тевфик паша. Зараз по церемонії присяги мав кабінет раду міністерияльну, аби приготовити проклямацию до народа о змінї на престолї. Торжество відповідаюче коронациї, а полягаюче на припоясаню новому султанови меча, відбуде ся в мечетї Еюб за 40 днів.

Завтрішний селямлик, яко перший за панованя нового султана, буде незвичайно торжественний.

Про дальшу судьбу султана Абдул Гаміда доносить Бюро кореспонденцийне:

Скоро Абдул Гамід зрозумів, що єго житю не грозить небезпечність, прийшов цїлковито до себе, а знаючи, що виїзд єсть неминучий, згодив ся на него. На зелїзничім двірци бувший султан не виглядав на пригнобленого, ішов просто і розмовляв свобідно. З ним разом було 11 пань, самі молоді і хороші. Султан помагав їм всїдати до ваґонів. Панї всї були, як можна було помітити, одітї на скоро. Султана супроводить двох синів, найстарший Абдул Рахман і наймолодший, крім того двох евнухів і 6 льокаїв. Пакунки султана складали ся лиш з немногих, на скоро спакованих куфрів, в котрих, як гадають, були гроші і дорогоцїнности. Вивезеня бувшого султана доглядав ґен. Гуссейн Гусні і полковник Ґалїн. Поїзд від'їхав коло 2-ої години в ночи до Солуня під ескортою двох офіцирів і 16 жандармів. Розійшли ся були вісти, що Абдул Гаміда в Солуни, або в дорозї до Солуня убють. Вісти ті, як каже бюро кореспонденцийне, зовсїм неправдиві, бо Абдул Гамід одержав не лиш від команданта армії Шефкета, але також від нового султана запоруку, що єго житє буде охоронене.

Про великі запаси дорогоцїнностий, гроший і оружия, які найдено в Ілдізї, оповідають, що султанови Абдул Гамідови позволено з того забрати лише то, що було єго приватною власностию. Проча часть тих скарбів перейде на власність держави.

Тимчасом воєнний суд, котрий має до полагодженя в двох днях справи 3000 осіб, працює незвичайно скоро. В послїдних 24 годинах велїв розстріляти 200 офіцирів, 200 підофіцирів, 50 вояків, 70 духовних і 40 поліцийних аґентів. Арештовано звиж 10.000 осіб, між ними всю службу з палати Ілдіз.

Стан облоги в Константинополи, як кажуть, буде так довго тревати, доки парлямент не ухвалить прасового закона, закона о зборах і стоваришенях та закона о волоцюгах. Той послїдний закон має бути потрібний длятого, аби арештувати людий підозріних о аґітацию в користь давного правительства.

В Малій Азиї положенє стає чим раз грізнїйше і новий султан та молодотурки будуть мати тяжку борбу з ворохобниками. В Константинополи розійшла ся поголоска, що князь Буркан Еддін, улюблений син Абдул Гаміда, збирає войска в Малій Азиї і що вже навіть оголосив ся султаном. Різня християн тревае там дальше.

Новинки.

Львів, дня 29-го цьвітня 1909.

— **Іменованя.** П. Міністер рільництва іменував в етатї урядників рахункових дирекций лїсів і домен державних офіцияла рахункового, Ант. Штрайта ревідентом рахунковим, а в етатї урядників канцелярийних канцеліста Віктора Губерта, офіциялом канцелярийним. — П. Намістник іменував офіцияла рахункового Намістництва, Волод. Зубіцкого ревідентом рахунковим, а асистентів рахункових Намістництва: Ник. Шамоту, Ігн. Фукса і Юл. Бачиньского офіциялами рахунковими, а практикантів рахункових: Ст. Ґадзїньского, Генр. Словіка, Авг. Зґоду і Людв. Ґільрайнера асистентами рахунковими Намістництва. — П. Міністер справедливости іменував кандидата нотарияльного в Рудках, Мар. Новаковского, нотарем в Лютовисках.

— **Знесене третої кляси при нічнім поїздї поспішнім.** З Відня доносять: Сильно обсаджені поїзди поспішні ч. 7, виходячий о 8 год. вечером з Відня і ч. 8 приходячий о 8 год. рано до Відня, приходили від довшого часу з причини перетяженя значно пізнїйше. В наслїдок того буде зменшено число ваґонів тих поїздів і знесена від 1 мая трета кляса, а також будуть знесені вози реставрацийні межи Львовом а Ряшевом. Єсть то однак зарядженє тимчасове і буде сейчас знесене, скоро будуть до розпорядимости нові льокомотиви в достаточній скількости. Як звістно, проба такої льокомотиви дала добрий вислїд. Для зменшеня тягару поспішного поїзду ч. 4 виходячого зі Львова о 2 год 45 мін. по полудни, буде від 15 червня до 15 вересня заведений новий поїзд зі Львова до Кракова їдучий зараз перед тамтим.

— **300-лїтні роковини смерти кн. Константина Острожского,** основателя звістної фундациї в Тернополи, сьвяткувало минувшого тиждня торжественно тернопільске міщаньство. В суботу, дня 17 цьвітня відправило ся за душу бл. п. Константина торжественне богослужене, а в недїлю украшено дім фондациї хоругвами в народних красках і ілюміновано вікна. В тойже вечер устроєно в салї „Міщаньского Братства“ вечерницї. В їх проґраму пійшла промова голови комітету фондациї, дра С. Чикалюка, котрий пояснив значінє сьвята і вказав на гарні черти характеру та успішну дїяльність кн. К. Острожского на поли суспільно-полїтичнім, церковнім і просьвітнім, про що обширнїйше говорить книжочка, видана з нагоди торжества, а написана проф. Ом. Терлецким. Дальші точки концерту випали дуже гарно і причинили ся до поваги великого торжества, яким міщаньство почтило память свого князя добродїя.

— **Великі огнї.** З Корнайбурґа над Дунаєм коло Відня доносять: В тутешнім осїдку одинокого в Австриї полку зелїзничого і телеґрафічного вибух вчера величезний огонь в магазинах тогож полку. Шкода виносить звиш мілїон корон. Суть познаки, що огонь хтось підложив. — З Турки доносять до Kur. Lw.: Від кількох днів горить лїс на горі Зьвіринець, належачий до управи тартаку в Яворі. Особливо вечером і в ночи представляє лїс грізний вид, а тим більше прикрий, що чимраз більше щезає окраса наших гір. — Тай на Угорщинї горять лїси. — Із Самбателї доносять: Вчера рано зачали горіти лїси коло Леки а огонь розширив ся так борзо, що вечером стояло вже

ници Риму. Скоро згоджено ся на цїну і на другий день міг Том вже спровадити ся до нового мешканя.

Вийшовши від ґрафинї, стояв ще довго на улици, аби приглянути ся таємному домови. Нїчо не ворухнуло ся там і вкінци він пійшов до каварнї, де я єго послїдний раз бачив в житю.

Коли другого дня рано, майже досьвіта прийшов до свого нового мешканя, дуже здивував ся, заставши отверту браму. Петро, старий служачий, вибіг задиханий против него і крикнув: „Про Бога сьвятого! Сіньор приходять вже так рано? Я хотів саме вичистити ателїє, що стоїть вже від давна порожне. Може ще перейдете ся, зроблю в мешканю лад?

Том не хотів на то пристати і Петро очивидячки злий і заклопотаний приніс ключ і отворив двері ателїє. Увійшли до обширної комнати, до котрої з одної сторони притикав алькир відмежений занавісами. По обох боках алькира були двері. Видко було, що попередний жилець покидав мешканє з великим поспіхом, бо всюди лежали ще порозкидані прибори до малованя і ріжні дрібницї. На одній шталюзї був образ обернений до стїни.

Петро поспішив скоро до одних дверий, замкнув їх і сховав ключ до кишенї, так що Том не замітив того. Обговоривши з служачим справу харчованя, відпустив єго, відтак отворив вікно і з розкошию вднхував сьвіжий ранний воздух. Друге вікно було забите цьвяхами, єго темні шиби були майже непрозрачні; він побачив на них кілька слів вирізаних диямантом в нїмецкій мові:

„Длячого вічно глядати і нїколи не найти? Чого безвтїшно так тяжко терпіти? Чого вічно сумувати, надїяти ся, доки аж серце не трісне?“

До кого відносили ся ті сумні слова? Певно до єго хорошої сусїдки. Виймив клїщі і отворив вікно. Дїйстно, напротив него стояв той таємний дім, котрого хороший ґанок був нинї зовсїм змінений: вікна були замазані крейдою, так, що стали непрозрачні, а двері були замкнені. Він роздумував над сумним аддіо, аддіо хорошої дївчини і постановив собі за всяку цїну збагнути тайну, яка, як видко, вкривала сусїдний дім.

Але насамперед мав повно роботи, аби ателїє устроїти якось вигідно і артистично. Коли хотів уставити свою сталюґу, впала єму в очи ще раз та, що стояла під стїною. Він приступив до неї і найшов там два образи; один представляв ґанок противлежного дому, другий портрет тої хорошої дївчини. Опер образи о стїну і пійшов до комоди. Там було дуже богато малярских приладів, всї порозкидані в великім неладї. В горішній шуфлядї найшов всілякі прибори до писаня, в одним кутику було кілька аркушів помнятого листового паперу. Письмо на них виказувало той сам почерк, що слова вирізані диямантом на шибах.

Там читав такі реченя, писані дуже злою італїянщиною: „Найдостойнїйша сіньоро! Чи ви не маєте серця? Як довго маю ще ждати на виповнене солодкої обіцянки?“ — —

Більше не було нїчого на картцї, яку там кинув на землю.

„Сіньоро! Цїлу довгу ніч ждав я на вашу появу у вікнї, але дармо! Місяць стояв на небі, нїмий сьвідок моїх мук, а ви студені як“ — — на тім кінчила ся друга картка.

На третій були слова: „Найдорожша сіньоро! По всім, що стало ся, по недвозначних доказах нашої взаїмної любови, спішу висказати слова моєї найбільшої — —“

І той лист був недокінчений. По ріжних поправках і змінах можна було пізнати, що то були лиш начерки листів, але они були достаточним доказом любови, непокою, недодержаних обіцянок, побіди, вдячности.

Не тяжко було здогадати ся, до кого они відносили ся — до хорошої дївчини, з сияючими, обманчивими очима.

Том подер всї листи і покликав Петра.

(Дальше буде).

400 моргів ліса в огни. Шкоду оцінюють доси на пів міліона корон. — З Будапешту доносять: В горах Маґура горять ліси. Шкода есть незвичайно велика. Підчас акциї ратункової богато людий тяжко попекли ся.

— Як каяли ся російскі баби. З села Войнихи псковскої ґубернії доносять до російских ґазет про слідуючу забавну подію, доказуючу, яка страшенна темнота панує ще в Росиї. Через село перейшов якийсь подорожний, котрий, очевидно щоби щось вимантити, пуджав людий кінцем сьвіта і радив їм, щоби каяли ся, бо небавком настане конець сьвіта; піде з неба огненний дощ і попалить всіх, хто не покає ся. Подорожний пішов, а баби стали готувати ся до „сьвітопредставленя“. Пішли до лазні, вимились, одягли ся в чисті сорочки, причесались, причепурились, поснідали „в останнє“ і полягали на печі ждати „огненного дощу“. За бабабами пішли і деякі чоловіки. Дехто спав добре „в останнє“, а дехто і просидів цілу ніч. Але минула ніч, минув і день, який визначив подорожний і нічого не сталось.

— Дрібні вісти. В Городку коло Львова, Дрогобичи і Чорткові утворено нові команди відділів жандармериї. — П. Іван Чехович, ц. к. нотар в Миколаєві над Днїстром, переносить з днем 1. мая с. р. свою канцелярию до Болехова. — Трибунал присяжних у Львові засудив на десять літ тяжкої вязниці селянина з Солонки великої під Львовом, Тимка Курсу, за убите власної жінки. — Краківский суд засудив на кару смерти через повішене бувшого кельнера Якова Горила, котрий спільно з застріленим недавно в криміналї Більским убив шинкарів Ферберів і їх служницю в Пачултовицях. — По руских домах у Львові крутять ся якісь два молодці, що представляють ся за учеників з Перемишля і Станиславова, предкладають навіть сьвідотва і просять о запомогу. Остерігає ся перед тими обманцями, котрі помагають собі сфальшованими сьвідоцтвами. — В лісі на передмістю „Стрий“ в Турці появив ся великий медвідь. — За мучене зьвірят укарала полиция Шулима Пона з Замарстинова і Майорка Кальоша із Щирця, котрі везли кілька штук худоби на возах в такий спосіб, що зьвірята страшно мучили ся і калічили ся так, що аж кров з них текла.

— Про люту месть Азията, о котрій ми вчера подали звістку, доносять тифліскі ґазети: Кн. Стражніцкий належить до найбогатших властителів більшої посілости в тамошній ґубернії і зачисляє ся до ґрузиньскої шляхти та знаний загально із своєї завзятости і дикої лютости. Перед кількома місяцями оженив ся він з донькою богатого тифліского купця і властителя реальностий. Самотне жите домі мужа і его жорстоке поведене довело до того, що молода жінка шукала якоїсь щирої для себе людини і знайшла её в особі управителя. Обоє они умовили ся, що втечуть. Ту розмову їх підслухав однак якийсь заушник князя і доніс ему. Досьвіта того дня, коли мала відбути ся втеча, впали слуги князя до помешканя управителя, завели его до двора і тут на приказ князя замкнули до пивниці. Тимчасом князь пішов до комнати своєї жінки і сказав до неї: Як чую, то ти хочеш нині вечером втікати, моя голубко. Постривай, я тобі справлю їзду. — Сказавши то, жорстокий чоловік вийшов і застрашену на смерть жінку замкнув в её комнаті. В полудне казав подати княгині обід. Ледви що она з'їла кілька ложок росолу, як её напала якась страшенна спячка і она положила ся на софу і заснула. Аж в богато годин опісля обудила ся она з твердого сну, але знов аж задеревіла зі страху. Она була звязана і зашита в мішку а якась невидима сила несла її серед ночи у воздусї. Аж коли знов опритомніла з першого перестраху і стала надслухувати, зміркувала, що їде зелізницею. Але надармо силувала ся розвязати собі руки і ноги. Коли так якийсь час намучила ся, омліла знову і аж досьвіта на стациї Виламок опритомніла знову. Тут добачили урядники зелізничі, що на однім з ваґонів поїзду, який надійшов з Тифліса, щось лежить і казали то здоймити. Показало ся тоді, що то був великий мішок, в котрім була зашита жінка. Полиция розслідивши все, приказала зараз телеґрафічно арештувати князя і его помічників.

Телеґрами.

Будапешт 29 цьвітня. Урядова ґазета оголошує приняте димісиї кабінету угорского цісарем і поручене, щоби міністри аж до дальшого зарядженя позіставали дальше в уряді.

Рим 29 цьвітня. Король і королева італїяньскі виїхали в супроводі міністра справ заграничних Тіттоні'ого до Баї, де відбуде ся нині з'їзд їх з анґлїйскою парою королівскою.

Неаполь 29 цьвітня. Королівска пара прибула нині рано в супроводі міністра Тіттоніґо і поїхала до Баї.

Петербург 29 цьвітня. В кругах посольских ходить уперто чутка, що більшість послів наміряє предложити зміну ординациї виборчої до думи. За привід до того подають занадто велике число селян і духовних, котрі одержують мандати посольскі. Після проєкту активне і пасивне право виборче мають мати лиш ті, котрі укінчили що найменше низші школи.

Петербург 29 цьвітня. Указ царский розпоряджує в сім місяци (очевидно старого стиля) пробну мобілїзацию резервістів армії і фльоти з казаньского округа.

Детронїзация султана.

Константинополь 29 цьвітня. Зачувати, що Надір-Аґа, прибочний ад'ютант давного султана буде нині повішений.

Константинополь 29 цьвітня. Courr. d'Orient доносить, що Сабах-Еддін був арештований з причини непорозуміня і що випущено его на волю.

Солунь 29 цьвітня. Абдул Гамід прибув тут в ночи окремим поїздом в супроводі 11 жінок, двох князів і 6 слуг. Дворець був замкнений войском. Під ескортою кавалериї поїхав бувший султан до віллї „Аллядін“, котру стереже войско.

Константинополь 29 цьвітня. Султан має відбути найблизший (завтра) селамлик в Софійскім мечеті. — На зборах народних поставлено внесене сконфіскувати майна всіх достойників давного султана, скоро не докажуть, в який спосіб прийшли в їх посідане. Дальше поставлено внесене знесения невільництва.

Константинополь 29 цьвітня. Часописи предкладають збиране складок на виставлене памятника на спомин здобутя Їлдізу і заведеня конституциї.

Тегеран 29 цьвітня. Під враженєм подій в Константинополи, шах хоче видати амнестию політичну.

— РУСНІ ДИКТАТИ для народних шкіл і до приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича у Львові. Ціна примірника 70 сотиків. „Диктати“ можна дістати майже у всїх книгарнях у Львові, в книгарнях в Бережанах, Коломиї, Перемишли, Н. Санчи, Станиславові, Тернополи і в Чернівцях, а також у автора, котрий висилає „Диктати“ під опаскою (5 сотиків). Рада шкільна краєва рішила зачислити повисшу книжку до книжок, що надають ся до біблїотек шкільних яко підручник для учителїв народних шкіл.

Курс львівский.

Дня 28-го цьвітня 1909.	Платять K c	Жадають K c
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	582·—	592·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	390·—	400·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	555·—	562·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	410·—	—·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	109·60	110·20
Банку гіпот $4\frac{1}{2}\%$	99·10	99·80
$4\frac{1}{2}\%$ листи застав. Банку краєв.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краєв. .	94·50	95·20
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в $41\frac{1}{2}$ літ.	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	94·20	94·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·50	98·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}\%$ . .	99·90	100·60
Зелїв. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·30	94·—
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·70	95·40
„ м. Львова 4% по 200 кор.	91·30	92·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	103·—	110·—
Курс віденьский:		
Австрийскі черв. хреста . .	50·30	54·30
Угорскі черв. хреста . .	30·90	32·90
Італїянь. черв. хр. 25 фр. . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. . .	65·—	71·—
Базилїка 10 кор. . .	20·50	22·50
Joszif 4 кор. . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·38
Рубель паперовий	2·51	2·52
100 марок нїмецких	117·15	117·35
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Надопада. (Телефона ч. 527).